

*Hoogeerzame Heeren Directeuren der Vereeniging voor
Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag,
Hoogachtbare Heeren Curatoren der Vrije Universiteit,
Hooggeleerde Heeren Professoren,
Zeergeleerde Heeren Doctoren,
Dames en Heeren Studenten,
En voorts gij allen, die met Uw tegenwoordigheid deze
plechtigheid wilt vereeren,*

Zeer gewenschte Toehoorderessen en Toehoorders,

Als een der oorzaken van de omwenteling, die in de physica in de laatste jaren plaats grijpt, is aan te merken het baanbreken van de discontinuïteitsgedachte in schier elk onderdeel van die wetenschap.

In de chemie werd de materiele discontinuïteit, als kern van de atomistiek, van meet af de basis, waarop het geheele gebouw werd samengevoegd.

Ook in de physica deed deze gedachte eertijds haar intrede, en al gaf zij hier het aanzijn aan een geheel nieuw hoofdstuk, de kinetische moleculairtheorie, een hoofdstuk met vele fraaie resultaten, toch speelde zij hier niet dié voorname, alles beheerschende rol, welke haar in de chemie was ten deel gevallen.

Met de ontdekking der electronen door J. J. Thomson in 1891 deed de discontinuïteit andermaal haar intrede in de physica.

Eerst in 1905 werd de groote omwentelingsperiode ingeluid, toen P l a n c k een van de meest raadselachtige stralingsproblemen wist op te lossen met een theorie, die gebaseerd was op discontinuïteit in de stralende energie.

Aanvankelijk werd deze quantentheorie door sommige physici beschouwd als iets onnatuurlijks. Spoedig echter